יהיה קדש. ההוא אבר וכיון דההוא אבר הוי קדוש תו לא מלי

למשחט ההיא בהמה לשם חולין אלא תמכר כולה חוץ מדמי אותו

אבר שבה דדמי אותו אבר לא יטול שהרי הקדישו ואינו יכול למוכרו:

הכי גרסי׳ דברי רבי מחיר ור׳ יהודה: מחוסרת חבר. שהרי חותו

האבר אינו שלו אלא לחובת המוכר

הוא קרב נמצא שהלוקח זה לא

הקריב עולה שלימה והוא נדר להקריב

כל הבהמה לחובתו: באומר הרי

עלי עולה בחייה. הרי עלי להקריב

כל האברין שהבהמה חיה ממנה

והרי כן עשה דהמוכר לא הקדיש

אלא אבר שאינה חיה ממנו כגון רגל

מן הארכובה ולמטה שאם היה מקדיש

דבר שהנשמה תלויה בו הוה פשטה

הדושה בכולה כדאמר מודה ר' יהודה

בדבר שעושה אותה טריפה שאם

הקדיש אבר שממנו נטרפת אם היה

יח ניטל פשטה קדושה בכולה אפי׳ לר׳

יהודה. לישנא אחרינא ירושלמי והא

מייתי בהמה דמקדיש גופה כי ליתיה

כולה לדידיה כלומר האי לוחח הא

מייתי בהמה שאין יהו הגוף שלו

ומשני כגון דאמר כזווא מן הדא בהמה

לעולה כלומר שוה זוז מבהמה זו

לעולה והרי קנה [ד] זח יוו (חח) הלכך

יצא דהא לא נדר עולה שלימה:

מודה כ' יהודה. דפשטה קדושה

בכולה: שעושה אומה נכלה. כגון

הירך וחלל שלה אבל בדבר העושה

אותה טרפה כמו רגלה מן הארכובה

ולמעלה (מ) לא מודה וטעמא מפרש

לקמיה: מוכגון הלב או הוושט:

כמ"ד טרפה חינה חיה. פלוגתא היא

באלו טרפות (חולין דף מב.) הלכך

כיון דאינה חיה הרי הקדיש דבר

שהנשמה תלויה בו הלכך מודי:

ורבה ס"ל טרפה חיה. וחינו דבר

שהנשמה תלויה בו: ניטל הירך

וחלל שלה נבלה. אע"פ שהיא עדיין

חיה מטמאה כנבלה דכמתה היא ולא כחיה: רבא סבירא ליה כרבי

אלעור. הילכך אקדיש ירך וחלל שלה הוי דבר שהנשמה תלויה בו:

ורב ששת לית ליה דר' אלעור.

[ה] בפ"ק דחולין (דף כא.) מפרש היכי

דמי חלל שלה כל שרבולה ונראית

חסרה: הכי קאמר נראין דברי רבי

יוםי לר' יהודה. דר' יהודה מודה

ליה בדבר שהנשמה תלויה בו: בעוף

מהו. לר׳ שיוסי קא בעי לה הקדיש

רגל עוף דתור או בן יונה מי פשטה

קדושה בכוליה או לא: בהמה אמר

רחמנא. בהאי קרא יחו מכל אשר

יתן ממנו כתיב בהמה וקרבן:

צב א ב ג מייי פטיין מהכי מעה"ק הל"ב: ד [מיי פ"ד מהלי מחכלות אסורות הלי ט טור י"ד ס" כטן: ק ה מייי פ"ג מהלי שחיטה

הלי"ט ופ"ב מהל' שאר אבות

בנונחפות בלכב אי הטומחות הככה ח: קא ו מיי פט"ו מהל' מעה"ק הל"ב: קב ז מיי פ"ד מהל' מעילה הל"ב ופ"ה מהל' ערכין

:כלי"ד

רב חסדא סבר כמאן דאמר מריפה אינה חיה ורכא סבר כמאן ראמר מריפה חיה. ונפ"ק דנכורות (דף ג.) נהפכה סוגיא זאת גבי שותפות עובד כוכבים דרב חסדא סבר טריפה חיה וזו מן הסוגיות הפוכות שבהש"ס וכן מלינו בשאר דוכתי גבי פלוגתא דאביי

> (דף ה:) ובמסכת נזיר (דף סב. ע"ש) ומיהו לריך עיון לפי הא דאמר רבא הכא טריפה חיה לחדבפרק החולץ (יבמות דף לו) אמר רבא גבי ספק טרפה

> הגות. לחו פירש רש"י מההיא דלעיל חי משמע דלא הוי חולין בעזרה:

משהינן לה י"ב חדש: [י] התם לא נחתא ליה יחקרושת דסבר דשותפות העובד כוכבים פוטרת מן הבכורה י) ובפ"ק דבכורות (דף ג:) קאמר אפי׳ למ״ד שותפות העובד כוכבים אינו פוטר והא דאמר התם לא נחתא ליה קדושה ר"ל להקריב: היא שלמים וולדה חוליו ושחמה בפנים מהו. פירוש אם הולד אסור משום חולין בעזרה ונראה דמלי למיפשטיה דהשוחט את החטאת ומלא בה בן ד'

תנו רבנן 🌣 יאיכול האומר רגלה של זו עולה

תהא כולה עולה ת"ל יכל אשר יתן ממנו לה" יהיה קדש ממנו לה' ולא כולו לה' יכול תצא לחולין 'ת"ל יהיה קדש הא כיצד יתמכר לצרכי עולות ודמיה חולין יו חוץ מדמי אבר שבה דברי רבי מאיר ורבי יהודה [א] סמור' יוםי ור' שמעון אומר מנין לאומר רגלה של זו עולה שכולה עולה שנאמר כל אשר יתן ממנו לה' כשהוא אומר יהיה קדש לרבות את כולה אמר מר תמכר לצרכי עולות [ב] והא קמייתי בהמה מחוסרת אבר אמר רבא באומר הרי עלי עולה בחייה אמר רב חסדא מודה רבי יהודה בדבר יים שעושה אותה מרפה רבא אמר בדבר שעושה אותה נבילה ורב ששת אמר יבדבר שהיא מתה מאי איכא בין רב חסדא לרבא איכא בינייהו מרפה חיה רב חסדא סבר לה כמאן דאמר סימרפה אינה חיה

ורבא סבר לה כמ"ד מרפה חיה ומאי איכא בין רבא לרב ששת איכא בינייהו דרבי אלעזרף דאמר רבי אלעזר מהניטלה ירך וחלל משלה נבילה רבא סבר לה כרבי אלעור רב ששת לא סבר לה כר' אלעור מיתיבי אמר רבי גראין דברי רבי יהודה בדבר שאין הנשמה תלויה בו ודברי רבי יוסי בדבר שהנשמה תלויה בו ₪ לאו מכלל דפליג עליה דרבי יהודה בשלמא נראין דברי רבי יהודה בדבר שאין הנשמה תלויה בו ₪מכלל דפליג עליה דר' יוםי אלא נראין דברי רבי יוםי בדבר שהנשמה תלויה בו יולאו מכלל דפליג עליה דרבי יהודה ותיובתא דכולהו לא חסורי מיחסרא והכי קתני נראין דברי רבי יוסי לר' יהודה בדבר שהנשמה תלויה בו שאף רבי יהודה לא נחלק עליו אלא בדבר שאין הנשמה תלויה בו אבל בדבר שהנשמה תלויה בו מודי ליה בעי רבא בעוף מהו יבהמה אמר רחמנא והא לאו בהמה היא או דלמא יקרבן אמר רחמנא ישוהאי נמי קרבן הוא יתיקוי בעי רבא יהקריש אבר לדמיו מהו בתיחות ליה קרושת הגוף [1] מי אמר יס כיון דנחתא ליה קדושת דמים נחתא ליה נמי קדושת הגוף יס ומדאקדשיה לחד אבר אקדשיה לכולה או דלמא חד מגו אמר תרי מגו לא אמר יח תפשומ ליה מדידיה דהאמר רבא" הקדיש "זכר לדמיו קדוש קרושת הגוף התם ראקרשיה לכוליה הכא מיו ראקרשיה חד אבר מאי מיו תיקו בעי מיניה שמרבא הקדיש חד אבר מהו בגיזה תפשוט לך מהא דתניא ים לא תגוז בכור צאגך אבל אתה גוזז בשלך ושל אחרים התם לא נחתא ליה קדושה כלל הכא נחתא ליה קדושה יים לישנא אחרינא התם אין בידו להקדישו הכא בידו להקדישו בעא מיניה אביי סמרבא הקדיש עורה מהו בעבודה יו עולה מותרת בגיזה ואסורה

בעבודה 🕫 מפני כחוש עובר שבה אמר ליה כי קתני אסורה בעבודה מדרבגן אי הכי אפילו בגיזה נמי תיתסר אמר ליה עבודה דמיכחשא שגזרי בה רבנן גיזה לא גזרי בה רבנן בעא מיניה אביי מרב יוסף יהיא שלמי' וולדה חולין ושחמה בפנים מהו למ"ר ולדי קדשים בהוייתן הן קדושין מי הוי חולין בעזרה או לא הקדים אבר לדמיו מהו דהיחות קדושם הגוף. לכל הבהמה ותיקרב עולה יש ממר לרבי יוסי מדאקדים חד אבר לדמיו פשטה קדושה לכולה בהמה לדמיה ומיגו דנחתא לה קדושת דמים לכולה בהמה נחתא לה קדושת הגוף הואיל והיא גופא חזיא לעולה למה לי למוכרה ולהביא בדמיה עולה הלכך בעל כרחיה קדשי קדושת הגוף: חרי מיגו. חד דהוא לא אקדיש אלא אבר ולדמיו ואנן לריכין לומר מגו דחייל אאבר חייל אכולה בהמה לדמיה ומגו דנחית D כולה לדמיה נחים נמי כולה לקדושת הגוף: ו**חפשוע ליה מדידיה. ד**ודאי נחתא לה קדושת הגוף: דהא אמר רבא הקדיש זכר. איל זכר. ולהכי נקט רבא זכר דבעולה איירי רבא ונקבה לא חזיא לעולה וליכא למימר לא קדושת הגוף: לדמיו. להביא בדמיו עולה קדוש קדושת הגוף ואינו יכול למכרו הואיל והוא גופיה חזיא לעולה והוא עלמו יקרב לעולה. והכא נמי הואיל ולרבי יוסי נחתא קדושה לכולה על ידי האבר קדשה נמי לגופה: הסם דאקדשה לכולה. וליכא אלא חד מיגו: הקדיש אבר מהו בגיוה. בעבודה לא תיבעי לך דאסור דהא מכחיש לם לה: כשלו ושל אחרים. עובד כוכבים. אם יש לך בכור בשותפות עם העובד כוכבים מותר לגווזו הכא נמי הואיל והחולין והקדש שותפין בו מותר: הסם. גבי בכור לא נחתא ליה שום קדושה ואפיי לחלקו של ישראל דשותפות עובד כוכבים פוטרת מן הבכורה הכא נחתא קדושה לם להך אבר: אין בידו להקדישו. הואיל ויש לעובד כוכבים שותפות בו: הקדיש עורה. של בהמה מהו בעבודה בגיזה לא חיבעי לך דלא מכחיש ליה לעור אבל עבודה מכחשה ליה לעור: לח מפני כחום העובר. והכא נמי איכה כחוש עור: מדרבעו. וכי מיבעיה לח ליה מדאורייתה ולמילקי עליה: היא שלמים וולדה חולין. הקדיש בהמה מעוברת חוץ מעוברה דלדברי הכל אין העובר קדוש: למאן דאמר וולדות קדשים בהווייתן הן

ורבא דידים מוכיחום במחכם נדרים

קנייד: קג ח מיי פ"ה מהלי ערכין הלכה יד ופט"ו מהלכות מעה"ק הלכה ה: קד ט י מיי פ"א מהלי מעילה :סלי"ג קה כ מיי׳ פ״ב מהל׳ שחיטה

תורה אור השלם

וְאָם בְּהַמְה אֲשֶׁר יַקְרִיבוּ מָמֶנְה קְרְבָן לִייָ כּל אֲשֶׁר יִמַן מְמֵנוּ לַיְיִ יִהְיָה לְּדָשׁ:

ממננו ליי ידייה קדש:
ויקרא כז ט
ייקרא כז ט
ב, כל הבכור אַשְר יִיְלַדְּ בְּבְקְרֶךְ וּבְצֹאנְרְ וּדְּבָּר תִּקְרִישׁ לִייִ אֲלֹהָיףְ לֹא תַעֲבד בְּבָבר שוֹרְףְ וְלֹא תָגוֹ בְּבור צִאנְרָ: דברים טו יט

מוסף רש"י

יכול תצא לחולין. כפדיון שיפדה לותו לכל (חולין ספ:) תמכר לצרכי עולות ודמיה תמכר לצרכי עולות ודמיה חולין. דהא לא אקדיש גופה (ערכין ה.). חוץ מדמי אבר שבה. וממנו לא יטול הדמים לפי שאיט שלו (חולין שם) שלא יקכל דמה, דכיון דנחתא ליה קדושת הגוף אינו רשאי למוכרה ואם מברה אינה מכורה שהרי עולמו היא וכיון דלא נפקא לחולין דתמימה היא אין קדושה חלה על מעות האבר, הלכך אינה מכורה (ערכין ה.). יהיה קדש לרבות את כולה. דהו"ל למכתב כל אשר אוז בולדו. להייל נתנכוב כל השני יתן ממנו להי קדש, ומדכמיב יהיה ריבויא הוא, דאפילו לא נתן להי אלא ממנו, דהיינו מקלמה יהיה אלא ממנו, דהיינו מקלמה יהיה קדש כולה (חולין שם). והא יתי בהמה מחוסרת אבר. שלין אבר זה שלו (ערכין שם) והא קמיימי אותו שקנאה עולה מחוסרת אבר, והוא היה מחוייב עולה (חולין שם). טרפה אינה חיה. אין סופה לחיות וחוליו חרם. חיד. אין פוסכ נחיות (חודין ובב.) כמ"ד טרפה חיד. בחולין (נו:) אמרו לו וחלא הרכה ממקיימות שתים ושלש שנים (שם). גיטלה ירך. ממקום חיבורו בכוקא דאטמא, וחלל שלה. כלומר לא דאטמא, וחלל שלה. כלומר לא לוסמת, והדיל שלה: כמות כל שניטו העלם עם קלת הבשר הפניטו ונשאר בשר העליון והעור עד חלי הירך או שלישימו וחופה את המכה, דהתם טרפה הוא דהויא, כדתנן (שם עו.) בהמה שנחתכו רגליה דהיינו אחרונים מו שתחובר ולמעלה טרפה, אבל הארכובה ולמעלה טרפה, אבל כשנטל כל הבשר עד שנראית גופה של מקום החתך כעין חלל קיבדור"א בלע"ז, גבלה. ואפילו בחייה מטמלה (שם כא.). הקדיש מנייה מעממה (שם בא). הקדיש אבר לדמיו מהר. שמקדש כל הככמה לנופה, מי אמרען מינו דקדיש חד אכר קדשה כולה, או דילמא חרי מיגו לא אמרען (ערכין ה.). הקדיש זכר. איל, לדמיו. שימכרנו ויביא בדמיו עולה. הדוש שתתכנסריכים כתו שנים, קדרש קדרשת הגוף. הוא עלמו קדוש קדושת הגוף ויקרב עולה (בכורות יד:) דמיגו דנחתה ליה קדושת דמים נחתה ליה קדושת הגוף הואיל והוא חזי לגופיה (ערכין ה רווי"ז לקחו יחיו ואינו נחבר מאחר שהקף שו החום עלמו למוי לחקל כה אינו יולא מידי מזכח (שבועות יא.). להכי נקט זכר דחזי לעולה משום דרובא דמייתו קרבן עולה מייתו בכורות שם. ולקמו יט: הקדיש זכר

שינויי נוםחאות

א] נ״ל חוץ מדמי אותה אבר שבה (רש״ש) בן ד' יוסי (ש״מ)

קדושין. כלומר אדם שהקדיש בהמה ואחר כך נתעברה ומיבעיא לי אליבא דמאן דאמר וולדות קדשים בהווייתן הן קדושין והשתא

מיהא לא קדיש עובר ושחטה לאם בפנים בעזרה מי הוי ולד חולין בעזרה ומחייב דהא לא הקדיש עובר או לא: י א"ל. לא מחייב:

ברבר שעושה אותה מרפה. גליון אי מקרא אי מסברא ואע"ג דאיכא לאוקמי קרא לומר שלא יצא הרגל לחולין מ"מ שקולין הן ויבואו שניהן: בעי רבא בעוף מה. גליון חימה לפשוט ממתניתין (להלן יג) דתנן אין העופות עושין תמורה לפי דכתיב בתמה. וייל דשאני הכא דכתיב קרבן לרבות עופות: הקריש אבר לרמיו. אליבא דר יוסי בעי דאם הקריש אבר קרושת [הגוף] קדוש ווייל דשאני הכא דכתים קרוש קדוש במול הגוף שלה כמול כולה כמו כן כשהקדישו קדושת דמים (או) קדוש כולו קדושת דמים ובעי כיון דלא קדיש אלא אבר אחד. תוס: הרי מיגו לא אבר אחד. תוס: דלאתויי מחד אבר. עשה הרי דמעיקרא בעי אי אמריי תרי מיגו או לא ומאי ס"ד לאתויי מחד מיגו. תוס׳: התם לא נחתא ליה קרושה. עי׳ בהשמטות בסוף המסכת: הקדיש עורה מהו בעבודה. גליון צ"ע לר"י הקדיש עורה

 ל) [ע" מוס' לקמן דף כ"ו. ד"ה האומר. ש"מ]:, צ) חולין סט: ערכין ד:, ג) [ע" מוס' ערכין דף ה. ד"ה ימכר. ש"מ]:, ד) [חולין מב. וש"כ], ס) חולין כא. לב: [נדה מב. וח"ק, 6) חומין לפ. נכל כד, 1) [ערכין ה. ע"ש] ז) שבוטות יא, ע"ש בכרותו יד: [לממן יט: ערכין ה.], ח) [דמניא וכר בכורות ע"ע ע"ב. רש"ש], ע" רש"ק שכ" שהרמב"ם מפרש ללרבי יהודה בעי וכגון

תפוש לווכי ייארט בעי דענק שהקדיש בעוף אבר שהנשמה תלויה בו ע"ש, ועיין רש"ש, י) פשיך לעמי הבא], כ) [ע' רש"ש דכונת המו' בבכורות שם.], הגהות הב"ח

(A) רש"ר ד"ה שעושה אותה וכו' וחלל שלה אבל וכו' הארכובה ולמעלה כגוז הלב והוושט לא מודה וטעמא מפרש לקמיה

הגהות הגר"א

[8] גמ' ור' יותי ל"ל ר"י ור"ם [א] גמי ורי יוסי, נייל רייי וריים אומרים: [ב] שם והא קמיימי כו׳. גירש״י בחייי ל״א והא מיימי בהמה דמקדיש גופה כי לימה כולה לדידיי כגון דאמר כוחא מן הדא בהמה לעולה: [ג] שם מי אינו בטתם לפונט: [ג] שם תי אמר כיון כוי. הוא לשון גמ' וכ"א בהרבה מקומות דאל"כ מאי פריך גמ' ומפשוט כו': [ד] רש"י ד"ה בלותר, זוו חוור, פי הרבה בלותר, זוו חוור, פי הרבה דינרים: [ה] ד"ה ור"ש. בפ״ק כוי. פי לפיכך אפשר לה לחיות: [ו] תום' ד"ה התם כוי. והשתם אתי שפיר לישנת אחרינת על הפלגא אחרינא:

רבינו גרשום והא קא מייתי בהמה מחוםרת אבר. דמעיקרא איקדש מינה

אכר: אמר רבינא באומר הרי טלי אבר: אמר רבינא באומר הרי עלי עולה בחייה. באומר זה הקונה בשעת נדרו הרי עלי עולה בחייה כלומר הרי עלי להביא עולה שיכולה לחיות ואפי' היתה מחוסרת אותו אבר שהוקדש מקודם היתה יכולה לחיות ומה מקודם היותי לכולה לחיות ומה שנדר הביא. ל"א והא קא מייתי בהמה כו'. אמר רבא כגון דאמר בשעת נדרו הרי עלי בזוזא מן הדא בהמה לעולה כלומר דאינו קרב עליו אלא בשוה זוז ממנה קרב עליו אלא בשוה זהו ממנה לעולה דהשתא חוץ מאותו אבר המוקדש עדיין יש בה שוה כמה זוזים ומה שנדר יכול להביא: [מודה ר' יהודה] כדכר שהנשמה תלויה בו. דאי אקדיש אבר מינה שהנשמה תלויה בו כגון לב או שהנשפח הכדיח בו כגון כב או כבד דקדשה כולה: או בדבר שעושה מרפה. אם ניטל ממנה אותו אבר כגון שנחתך רגלה מן הארכובה ולמעלה: ורבא סבר דה. כמאז דאמר טרפה חיה להכי קן: כמאן האמו סופר היה הכילה קאמר בדבר שעושה אותה נבילה כגון ניטל הירך וחלל שלה נבילה: רב ששת לא סבר לה בר' אלעזר. להכי קאמר בדבר שהיא מתה מיד ולא שתהא מפרכסת גלמא החרווייהו פליני · וחיורהא אלמא בתרווייהו פליגי: ותיובתא רכולהו. דרב חסדא ורבה ורב ששת: אלא חסורי מחסרא והכי קתני בו'. ולא קשיא להו: בעוף מאי. אמר ר׳ יוסי דאי אקדיש רגל מן העוף הוי נמי כולו קדוש אי מן העוף הוי נמי כולו קדוש אי לא מי אמרינן קרבן אמר החמנא ואם בהמה אשר יקריבו ממנה קרבן לה' והאי נמי קרבן הוא: פשום מן הא ראמרת הקדיש זכר דראוי לעולה הקדישו לדמיו קרוש קרושת הגוף: התם משום קרוש קרושת כוליה לרמיו. ומגו דנחת קרושתא לכולהו לדמיו נחתא ליה נמי לכולהו קרושת הגוף: ל"א חד מגו אמרינו. הוא דאמרן תרי מגו מגו דאקדיש חד דאמרן תרי מגו מגו דאקדיש חד אבר קדשה כו׳ ומגו דקדשה לדמיה קדש קדושת הגוף תרי מגו לא אמרינן: הא נמי שלו ושל אחרים היא. דחד אבר מינה הוא -יקדיש ושאר הגוף דחוליו הוא א"ל התם לא נחתא ליה מו

בעבודה. כלומר בגיזה לא קא מיבעיא ליה דודאי אסורה מפני כחש העור כי קא מיבעיא ליה בעבודה: ת"ש האומר מה שבמעיה של זו עולה מותר בניוה ואסורה בעבודה מפני כחש עובר. הכא נמי עבודה מכחיש העור ואסור דכשהיא שמינה מוטב העור: א"ל מיהא לא עולה מותר בניות האחרה בעבודה מפצי בהש עובר. הכא נמי עבודה מכחיש העור ראטור דכשהיא שמינה מוסב העור: אל כיחא לא
תפשום דכי קתני הכא אסודה בעבודה מדבנן, קתני ולא מדאורייתא ואנא גבי עור בעינא אי אסור מדאורייתא. אי הכי אי מדרבנן אפי
בניזה ממי ליתסר מדרבנן, גבי עובר איל כר: וולדה שליטים. עוברה מי חייב בעובר השום שחוטי חוץ מי קרינא ביה בעובר והביאום להי
הא לאו בר הבאה הוא ופטור: "א ראוי לפתח אהל להביא חייב עליו בחוץ והא כיון דחולין הוא אינה ראויה לפתח אהל מועד דמה שלי
בשלכם אסור אף שלכם בשלי חולין בפנים אסור לשחוט הילכך פטור: ושחמה כפנים מהו. מי חייב משום עובר: ולכאן דאמר וולדי קדשים
בחווייתן הן קרושים. בשעת לידתן ולאו ממעי אימן הם הכי נמי מי אמרינן האי לא הוי חולין אלא משעת הוויית לידתן או דילמא גבי

בשורין מל מתרים לח (שיים) יען ממת ניה קדוסה אי גמי התם. סיים התם כה קדוסה כנוכה בסקר ובל התרים לח (שיים) מון מתח ניה קדוסה אי גמי התם. סיים התם כה קדוסה כנוכה בסקר ובל המות טים קדוסה בכולה בהתה (שיים) מון מתח ניה לח במולה בהתה מהו בעודה. מיז מהו בעודה. מיז מהו בעודה. מיז מהו בעודה מון משים מון משים מון משים לחן קרא דמכל אשר (שיים) לחן למיות קדושת מון משים לחן קרא דמכל אשר משים לחן קרא דמכל אשר הבא כעון לאמר בבו עוד מיים להן למתח בעוד מיים מון משים מון מיים בשלך ושל משים לחן קדושה מיים לחן למיות היים מון משים מון מיים מון משים עור (יעביים) לחן מעוד משר בשלך ושל משים מון מיים לחן למון ההייק גורם פרק אלו עריפות מון אבל ר"ה הוא למתר הכי ולא רצא, לחות מון המיים התם בעוד מיים להוא למתח בעוד מיים להוא לה קדושת העוף פי לשיי וכר. עי בהשמטות בסוף המסכת שיים